

I Stk. 4 er tilføjet en ny Bestemmelse om, at Rettens Formand, forsaauidt forsikrede vanskeligere Rettens Undersøgelse, midlertidigt kan standse Renten, idet man anser det fornødent, at der gives Formanden Midler i Hænde til at hindre, at paagældende eventuelt i længere Tid uberettiget opbærer Rente. Standsningen af Renten er dog betinget af, at Formanden anser det for sandsynligt, at Kendelsen vil komme til at gaa ud paa, at Renten inddrages, samt at Sagen snarest forelægges Retten.

Bestemmelsen i Stk. 5 er affattet saaledes, at Spørgsmaalet om Tilbagebetaling, ligesom nu ifølge Aldersrentelovens § 15, henskydes til Ministerens Afgørelse. — Den Henvisning til Straffelovgivningens almindelige Regler, som indeholdes baade i Invalideforsikringslovens § 18, sidste Stykke, og i Aldersrentelovens § 15, har man udeladt, da man anser Henvisningen for overflødig.

Til § 57.

Træder i Stedet for Invalideforsikringslovens § 27. Paa Grund af den Uoverensstemmelse, der hidtil har bestaaet mellem Aldersrenten (Alderdomsunderstøttelsen) og Invalidrenten, ansaa man det for nødvendigt at ordne Forsorgen for de gamle Invalider paa den særlige Maade, som er fastsat i nævnte § 27. Da de væsentligste Uoverensstemmelser mellem Reglerne for Invalide- og Aldersrente bortfalder ifølge Forslaget, er der ingen Grund til ikke at lade Invaliden, naar Invalidrenten ophører ved det 65. Aar, gaa ind undet de almindelige Regler om Aldersrente. Ved denne Overgang maa der af Kommunalbestyrelsen træffes en Afgørelse af, hvorvidt paagældende er berettiget til Aldersrente. I de fleste Tilfælde vil dette være ret oplagt, og Undersøgelsen bliver da nærmest af formel Natur. Men der kan forekomme Tilfælde, hvor Anvendelsen af Aldersrentereglerne fører til en Omregning eller eventuelt Bortfald af Renten. I saa Henseende skal peges paa, at den for Invalidrenten gældende Regel, hvorefter Renten ikke som Følge af Rentenyderens økonomiske Stilling kan ned sættes under $\frac{1}{3}$, jfr. § 41, Stk. 2, og § 38, Stk. 2, Nr. 1, ikke gælder for Aldersrenten, samt at Bestemmelsen i § 41, Stk. 3, Nr. 4, ligeledes giver Invalidrentenyderen en særlig Stilling. — Forsaauidt Overgangen fra Invalidrente til Aldersrente medfører en Nedgang i Renten, der i det enkelte Tilfælde virker uheldigt, vil det være rigtigt, at Kommunalbestyrelsen i Henhold til § 40, Stk. 5, tillægger paa gældende et personligt Tillæg.

Til § 58.

Træder i Stedet for Invalideforsikringslovens § 25, Stk. 1, og Aldersrentelovens § 10. De nævnte Lovbestemmelser er dog ikke formuleret som egentlige Forskudsbestemmelser. De hjemler blot en Adgang til, naar Rente er tilstaaet, at betragte kommunal Hjælp, der er ydet i Perioden mellem Børgingens Indgivelse og Rentens Tilstaaelse, som om den var ydet som Forskud. Men Bestemmelserne kræver ikke, at Kommunalbestyrelsen skal have skønnet, at paagældende sandsynligvis er berettiget til Rente, og ej heller, at Forskudet skal være ydet indenfor Rentens Grænser. Da man anser det for rigtigt at opstille disse to Krav, er Forslaget affattet i Overensstemmelse hermed; da det efter Omstændighederne kan være vanskeligt, saalænge indgaaende Undersøgelse af paagældendes økonomiske Stilling ikke har fundet Sted, at afgøre, hvor stor den eventuelle Rente vil blive, er der ved Bestemmelsens Affattelse (jfr. Stk. 2) taget Hensyn hertil.

Til § 59.

Svarer til Bestemmelsen i Invalideforsikringslovens § 17, Stk. 2 om forskudsvis Udbetaling af Renten for indtil 2 Aar. For at adskille den heromhandlede Forudbetaling fra den i foregaaende Paragraf omhandlede forskudsvis Betaling og under Hensyn til, at Renten fremtidig ikke er uforanderlig, anser man det for rigtigere, at den heromhandlede Forudbetaling faar Form af et rentefrit Laan, svarende højst til ca. 2 Aars Rente.

Til § 60.

Stk. 1—4 som Invalideforsikringslovens § 20, Stk. 1—3.

Stk. 5 som Invalideforsikringslovens § 23.

Stk. 6 som nævnte Lovs § 20, Stk. 4, idet man dog har udeladt de deri indeholdte Henvisninger til Fattigloven og Værgeraadsloven, da saadan Henvisning dels ikke er nødvendig og dels ikke ønskelig under Hensyn til den forestaaende Revision af nævnte Love.

Til § 61.

Som Invalideforsikringslovens § 21, idet man dog har medtaget Sygeforeningerne jævnsides med Sygekasserne, samt udeladt Henvisningen til Ulykkesforsikringsloven, da denne Henvisning er overflødig.

Til § 62.

Som Invalideforsikringslovens § 24. Bestemmelsen kan anvendes ogsaa med Hensyn til Aldersrentenydere. Forsaauidt Talen er om Aldersrentenydere, der tidligere har